

[Vagn Bro.]

vil hans Tilstedeværelse være til Nytte, og Politiet, der i øvrigt handler paa Lovens Grund, kan nok holde en nærværende sigtet i Skak.

Da jeg her omtaler Bestemmelser vedrørende Efterforskningen, kan jeg ikke undlade at gøre nogle Bemærkninger om den i Landstinget og andetsteds førte Forhandling eller Polemik angaaende Telefonaflytning, idet jeg meget gerne vil have Lov til at understrege det af den høje Minister givne Tilsagn om Forholdets snarlige Legalisering. Her maa jeg igen have Lov til at sige — ogsaa til de ærede Ordførere for Regeringspartierne i dette Ting —, at private Samtaler henhører under Privatlivets Fred, og for et Demokrati gælder det, at denne Fred i Almindelighed maa være sakrosankt. I Krigstider med Spionage og lignende samfundsfarlige Foreteelser og i Fredstider, naar der foreligger en virkelig begrundet Formodning om en paatænkt større Forbrydelse, da gælder noget andet. Men en saadan Myndighed maa ikke haandhæves af den første den bedste selvbestaltede Politirepræsentant. Jeg mener, at Politiet under eget Ansvar kan benytte andre Metoder, men jeg lægger Vægt paa: *under eget Ansvar, under Ansvar for den høje Minister*. Men skal ogsaa Telefonaflytning indgaa i en Kampmetode, maa enhver ærlig Demokrat kræve Forholdet legaliseret. Jeg kunde i denne Forbindelse muligvis have faaet Tilladelse af den højtærede Formand til at læse op af Landstingets Betænkning, men jeg vil nøjes med at henvise til, at der deri er omtalt et Forslag, som er fremførtovre i Sverige, et Forslag, der i nogen Maade ogsaa lader dette Spørgsmaal korrespondere med Domsmagten. Jeg haaber, som sagt, at vi snart her i Tinget maa faa Lejlighed til at se et Forslag fra Ministeren angaaende dette Spørgsmaals Legalisering.

Jeg skal slutte med at anføre, at det om dette Forslag i al Almindelighed er sagt, at man ikke alene indsnævrer den enkelte sigtedes Retsstilling, men at man samtidig udvider Politiets Beføjelser. Nu er Forholdet det, at det afgørende i og for sig ikke er, om der sker Udvidelse eller Indsnævring af Magtbeføjelser; det afgørende er, om det er *nodvendigt*. I al Almindelighed tror jeg, at Politiets Beføjelser er til-

strækkeligt befæstede i den nugældende Lovgivning, og jeg tror, at Politiet under dets nuværende Hovedledelse vil være i Stand til at føre Udviklingen videre paa dette Grundlag.

Vi har jo nu faaet Enhedspolitiet, og dette forudsætter i nogen Maade, at den øverste Ledelse findes direkte under Ministeren, og den bør altsaa efter min Mening ligge hos Rigspolitichefen. Jeg tror, at alle kan have overmaade megen Tillid til denne Mand, og jeg tror ogsaa, at man, hvis dette respekteres, ikke mindst inden for Politiets egne Rækker, under denne Ledelse sikkert vil kunne opnaa al rimelig Hensyntagen til Befolkningens Interesser. Men den Ledelse, vi har i Dag, kan man jo ikke være sikker paa at have til alle Tider, og derfor er det, jeg tillader mig gennem disse Bemærkninger til en vis Grad at raabe Vagt i Gevær over for Spørgsmaalet om at give Regler, der kan fortolkes ud over, hvad det netop har været og er denne Sals Mening at give Politiet af Beføjelser.

Jeg vil haabe, at de Ændringer, der nu formentlig vedtages i denne Samling, ikke paa afgørende Punkter vil betyde Svækkelse af det store Offentlighedsprincip, og da det jo er ganske omsonst at søge Ændringer indført under en Udvalgsbehandling, vil jeg nøjes med at sige, at i Haabet herom maa vi, naar den høje Formand giver Tinget Adgang til at udtale sig ved en Afstemning, af de anførte principielle Grunde stemme saaledes, at vi ikke faar noget Medansvar for denne Lov.

C. J. F. Sven: Jeg kunde for saa vidt paa mit Partis Vegne indskrænke mig til at slutte mig til den ærede sidste Talers sidste Ord; men det hører vel med til god parlamentarisk Skik, at man i hvert Tilfælde fremsætter *nogle* Bemærkninger. Jeg anser det imidlertid ved denne Lejlighed for særlig haabløst. Vi ved jo alle, at denne Lov *skal* gennemføres. Den højtærede Justitsminister, der jo er i Besiddelse af mange charmerende Egenskaber, har desuden den Egenskab at være i ganske særlig Grad stædig. (*Justitsministeren* [Steincke]: Hvilket?). Stædig! (*Justitsministeren* [Steincke]: Det har jeg aldrig hørt før!). Nej, men man skal jo høre noget. — Og